

Докараха количка. Впрегнаха Черня. Деко и Дако седнаха въ колата. Шибнаха Черня. А той това чака. Полетѣ като вѣтъръ.

Уплашиха се Деко и Дако. Закрещѣха:

— Спри, куче! Стой, стой!

А Черню тича ли, тича!

Деко и Дако ударватъ на молба. А Черню мълчи и тича колкото може. Спрѣ се чакъ предъ царската колиба въ кучешкото царство. Две страшни кучета свалиха Дека и Дака отъ колата.

— Охъ, майчице, кжде сме? — изпишѣ Деко.

— Не ни изядайте!... Олелее! — заплака Дако.

— Ние не ядемъ момчета, — отговориха кучетата. — Ние сме пазачи на кучешкия царь. Васъ чакаме. Ще ви заведемъ при него. Той ще ви сжди, дето измжчвахте Шарка.

Презъ туй време кучешкиятъ царь излѣзе отъ колибата.

— Р-р-р-р! — изрѣмже царьтъ и показа зжбитѣ си.

— Ей сега ще ни изяде! — помислиха си Деко и Дако и затрепераха.

— Ахъ вий лоши момчета! — изрѣмжа пакъ кучешкиятъ царь. — Какъ смѣете да мжчите нашитѣ братя. Ще останете тука въ моето царство, докато ви дойде умьтъ въ главата!

Двамата пазачи отведоха Дека и Дака въ една колиба и ги вързаха съ вериги презъ шията. Сламата въ колибата бѣше мръсна като въ Шарковата колиба. Деко и Дако се хвърлиха на земята и заплакаха. Дълго не можеха да заспятъ. Най-после заспаха. Присъни имъ се, че сж въ кжши при майка си и ядатъ сладки млинчнта. Но когато се събудиха, намѣриха само оглоздани кости и кжсче мухлясалъ хлѣбъ.

Деко и Дако взеха хлѣба и го разчупиха. Но две кучета се втурнаха. Отнеха го отъ ржцетѣ имъ. Тѣй и тѣ отнемаха често хлѣба отъ устата на Шарка.

— Ау, ау! — залая едно бѣло куче и отвърза Дека и Дака.

Впрегна ги въ една количка. Седна въ количката и почна да ги шибва съ камшикъ. Тичаха, тичаха Деко и Дако — умориха се. Спрѣха насрѣдъ пжтя.

— Бѣло кученце, — замоли се Дако. — Откарай ни при вашия царь. Искаме да му кажемъ нѣщо.

Бѣлото куче ги покара къмъ царя.

— Какво искате? — зарѣмжа кучешкиятъ царь.